

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 stycznia 2019 r.,
sprawy **K. S.**
skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 listopada 2017 r., sygn. akt II AKa [...] zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 2 czerwca 2017 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 2 czerwca 2017 r., sygn. akt II K [...], uznał K. S. za winnego tego, że w nocy z 30 na 31 maja 2016 r. w S. używając dwóch ostrokończystych kuchennych noży dopuścił się czynnej napaści wobec A. B. - funkcjonariusza Komendy Miejskiej Policji w S. podczas oraz w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, tj. interwencji w mieszkaniu w celu przywrócenia spokoju i porządku, czym spowodował u niego obrażenia twarzy w postaci dwóch ran ciętych warg górnej i dolnej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała na czas powyżej 7 dni, a następnie, działając z zamiarem bezpośrednim usiłował dokonać jego zabójstwa

przy użyciu niebezpiecznych narzędzi w postaci dwóch noży kuchennych ostrokończystych, poprzez trzykrotne uderzenie wskazanymi nożami w okolice pleców, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci: ran kłutych, z czego dwie w okolicy lędźwiowej lewej i jedna w okolicy lędźwiowej prawej, przy czym jedna z ran znajdująca się na poziomie tylnego odcinka żebra XII była raną głęboką, której kanał o długości ponad 10 cm drażył w dół i do przodu, z odcięciem na jego przebiegu fragmentu o długości 4 mm wyrostka poprzecznego drugiego kręgu lędźwiowego z obecnością dużego wylewu krwawego, która to rana kłuta okolic pleców spowodowała naruszenie czynności narządów jego ciała na czas powyżej 7 dni, a pozostałe obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni, jednak wskazanego celu nie osiągnął ze względu na ucieczkę przez pokrzywdzonego oraz oddanie w kierunku napastnika dwóch strzałów z broni palnej, służbowej, to jest popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i 223 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 11 lat pozbawienia wolności oraz orzekł w kwestiach akcesoryjnych.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego zarzucając m.in. błędy w ustaleniach faktycznych, które doprowadziły do nieuzasadnionego przypisania oskarżonemu zachowania wypełniającego dyspozycję art. 223 § 1 k.k. i przestępstwa usiłowania zabójstwa, obrazy art. 4, 7, 410 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przy ocenie zeznań funkcjonariuszy Policji – św. A. B. i T. N., obrazę art. 7, 167, 410 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez nieprawidłową ocenę zeznań J. S. i M. S. oraz obrazę art. 4, 182 § 1 i 185 k.p.k. w zw. z art. 186 § 1 k.p.k., wykorzystaną do oceny zeznań tych ostatnich świadków.

W apelacji odwołujący się m. in. wniósł o „dopuszczenie dowodu z badań poligraficznych na okoliczność ustalenia, czy na pytania krytyczne dotyczące interwencji Policji w lokalu mieszkalnym w S. przy ulicy B. [...] w nocy z 30/31 maja 2016 roku badani świadkowie: A. B., T. N., J. S. oraz M. S. reagują tak, jak zwykle reagują osoby odpowiadające na pytania nieszczerze (tzn. która z osób należy do grupy DI), bądź tak, jak zwykle reagują osoby odpowiadające na pytania szczerze (tzn. która z osób należy do grupy NDI), bądź reagują w sposób

nie pozwalający przypisać jednoznacznie do grupy DI lub NDI (tzn. która z osób należy do grupy INC).”

W konkluzji zaś został złożony wniosek o zmiany wyroku przez uznanie oskarżonego za winnego tylko czynu z art. 157 § 1 k.k. albo uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy na rozprawie apelacyjnej na podstawie art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 427 § 3 k.p.k. oddalił wspomniany wniosek dowodowy, podnosząc także w uzasadnieniu postanowienia, że „niecelowym byłoby wykorzystanie tego dowodu w postępowaniu karnym na odwoławczym jego etapie”.

Następnie wyrokiem z dnia 16 listopada 2017 r., sygn. akt II AKa [...], Sąd Apelacyjny w [...] zmienił zaskarżony wyrok tylko w ten sposób, że obniżył karę pozbawienia wolności do 8 lat.

W kasacji obrońca skazanego zarzucił:

- „1. rażące naruszenie prawa - art. 170 § 1 pkt 1 w związku z art. 458 k.p.k. polegające na uznaniu, iż niedopuszczalne jest przeprowadzenie dowodu z badań poligraficznych na etapie postępowania odwoławczego z uwagi na prekluzję dowodową przewidzianą w art. 427 § 3 k.p.k., podczas gdy obrońca nie miał możliwości powołania tego dowodu w postępowaniu przed Sądem I instancji, będąc ograniczony normą art. 86 § 1 k.p.k. dopuszczającą przedsięwzięcie czynności procesowych jedynie na korzyść oskarżonego;
2. rażące naruszenie prawa - art. 199a w związku z art. 458 k.p.k. polegające na uznaniu, iż przeprowadzenie dowodu z badań poligraficznych jest nieprzydatne dla stwierdzenia okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie, podczas gdy dowód ten pełniąc jedynie rolę dowodu uzupełniającego, mógłby przyczynić się do potwierdzenia lub wykluczenia określonej wersji przebiegu zdarzenia, za które pociągnięty został do odpowiedzialności karnej skazany;
3. rażące naruszenie prawa - art. 457 § 3 k.p.k. polegające na powierzchownym odniesieniu się treści zarzutów apelacji w zakresie dotyczącym stanu świadomości skazanego co do statusu osoby, wobec której dopuścił się uszkodzenia ciała, jego zamiaru pozbawienia życia oraz dowolnej oceny zeznań świadków A. B. oraz T. N., które stanowiły podstawę dokonania ustaleń

faktycznych w sprawie, co w konsekwencji nie pozwala na uznanie, iż doszło do wszechstronnej i prawidłowej kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu pierwszej instancji.”

Skarżący się wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Za chybione należy uznać twierdzenie, że skrępowanie obrońcy dyspozycją art. 86 § 1 k.p.k. uniemożliwiło mu powołanie wskazanego dowodu przed Sądem I instancji. Brak możliwości, o której mowa w art. 427 § 3 k.p.k., to stan obiektywny polegający na niewiedzy odwołującego się o dowodzie albo na jego niedostępności we wcześniejszej fazie postępowania. Natomiast obrońca, jak sam zauważa, nie zgłosił dowodu nie z powodu wystąpienia tych obiektywnych przyczyn, ale kierując się przyjętą taktyką obrończą. Nie da się ominąć przeszkody (prekluzji dowodowej) określonej w art. 427 § 3 k.p.k. przez proponowaną interpretację normy wynikającej z art. 86 § 1 k.p.k. W praktyce rzadko zachodzi pewność, że dowody zgłoszone przez obrońcę oskarżonego będą świadczyły jedynie na jego korzyść. Nawet przeprowadzenie dowodów na tzw. alibi może przynieść rezultaty odmienne od oczekiwanych. Postulowany w tej sprawie dowód – abstrahując na chwilę od kwestii zakazu jego przeprowadzenia z powodu określonego w art. 171 § 5 pkt 2 k.p.k. – z dużym prawdopodobieństwem mógłby mieć niekorzystną wymowę dla oskarżonego. Inaczej rzecz ujmując, postulowane w kasacji rozumienie art. 86 § 1 k.p.k. drastycznie ograniczałoby prawo, ale i obowiązek obrońcy do zgłaszania dowodów w obawie, że dostarczą okoliczności obciążających (negatywnych) dla oskarżonego.

Wracając do wcześniej zasygnalizowanej myśli, oddalony wniosek dowodowy zmierzał w istocie do ponownego przesłuchania A. B., T. N., J. S. i M. S. przy użyciu wariografu (poligrafu). Wszak obrońcy chodziło o zastosowanie tego urządzenia przy udzielaniu przez tych świadków odpowiedzi na „pytania krytyczne dotyczące interwencji Policji”, czyli wprost dotyczące inkryminowanego zdarzenia. Takie postąpienie objęte jest zakazem przewidzianym w art. 171 § 5 pkt 2 k.p.k.

W konsekwencji, nie doszło do naruszenia art. 199a k.p.k., ale również dlatego, że we wniosku obrońcy chodziło o przesłuchanie wymienionych wyżej świadków, natomiast przepis ten dotyczy oskarżonego (podejrzanego).

Wreszcie, zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. przez powierzchowne odniesienie się do zarzutów apelacji wynika z tylko subiektywnej oceny skarżącego się, a nie z rzeczywistego stanu rzeczy, który odzwierciedlony jest w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wymowa tego dokumentu jednoznacznie przeczy tezie sformułowanej przez obrońcę. Nie ma potrzeby przytaczać fragmentów pisemnych motywów wyroku Sądu odwoławczego, wystarczy odesłać do jego argumentów.

Z wszystkich przytoczonych względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.